

15. సుఖం . . . .

ఏళ్ళతరబడి పాలేరుండి ఏం ణాముకోకున్నా. ఎముకలే మిగిలినా దొర సేపకే అంకితమవుదామని మళ్ళీ పాలేరు దే ఆమాయకుడిలా మరో సారి ప్రయత్నిద్దామని చెట్టుదగ్గరి కెళ్ళాడు యాదగిరి చెట్టెక్కి శవాన్ని భుజంపై వేసుకొని దిగాడు— గబగబా శ్మశానంకిక్కు నడుస్తున్నతనితో శవంలోని భేతకుడు

“ఓ మనిషీ! నిన్ను చూస్తుంటే నమస్కల సుడిగుండంలో సతమత మవుతున్నవాడిలా కనిపిస్తున్నావు— నువ్వేంకోతి నన్ను వశపరచుకోవాలనుకుంటున్నావు—?” అన్నాడు...

ఈ భేతకుడు భలేవాడు— నాకు మౌనభంగం కల్గించి మాయమై పోదామని చూస్తున్నాడు .... ఆ పప్పులేం నా దగ్గరుడకవు—, తనలో తాను దృఢనిర్ణయం చేసుకొని పెదవులు దగ్గర పెట్టుకొని పరుగెత్తినట్టుగా నడుస్తున్నాడు యాదగిరి—

“అంతగా పరుగులు పనికిరావు— తొందరగా ఆలసిపోతావు— అటు తర్వాత గమ్యం చేరుకోవడం కష్టమవుతుంది— అందుకే పెద్దల న్నాకు నిదానమే ప్రధానమని— నీ తొందరపాటుతనం చూస్తుంటే నీకు నువ్వే సుఖానికి దూరమవుతున్నవాడిలా అవిపిస్తున్నావు—”

“మీ మాటలు నిజంకావు— నేను జీవితాన్ని సుఖమయం చేసుకోవాలనే ప్రయత్నిస్తున్నాను— కాని సాధ్యంకావడంలేదు— చాతీచాలని ఆదాయం— ఎదిగొస్తున్న పిల్లలు— పెరుగుతున్న ఖర్చులు— ఇంటిమీది

కొచ్చి సుకంతబర్చుచుపెంచే బంధువులు — వాళ్ళనేమనలేని నా మెతక
 తనం—అయితే నేను బయటకెళితే మాత్రం ఒక్కపూట భోజనానికైనా
 నోచుకోలేని దురదృష్టం — సిల్లల చదువులు — ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళు —
 పెరిగేధరలు — పెరగనిజీతం — నాకేంచేయాలో తోచడంలేదు — అన్నిరకాల
 ప్రయత్నాలు విఫలంగాగా నీన్నైనా స్వాధీనం చేసుకొని నా కోర్కెలు
 తీర్చుకోవాలనుకుంటున్నాను —

గొణుక్కున్నట్టసుకొని గంభీరంగా శ్మశానం దిక్కు వడుస్తున్నాడు —
 యావగిరినిలా మాట్లాడించడం సాధ్యంకాదని భేతాకుడు “నీ దృఢనిర్ణ
 యానికి ఆనందిస్తున్నాను — నీకు ప్రయాణబడలిక తెలియకుండా ఉండ
 డానికో కథ చెబుతాను —” అని కథ చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు —

“మనుషుల్లో రకరకాల వాళ్ళుంటారు — కొందరు జీవితమంతా
 సంపాదనకే వెచ్చి చి కడుపునిండా తిండైనా తినరు — కొందరు హాయిగా
 తినడం, తాగడమే సుఖమనుకుంటారు — కొందరు వివిధ ప్రదేశాల
 కెలుతూ ఎంజాయ్ చేస్తారు — కొందరు సినిమాల్లాంటి వినోదాల్లో సుఖాన్ని
 చూస్తారు — కొందరు తాము నమ్మిన సిద్ధాంతాలకు అంకితమై బ్రతుక
 డంలోనే సుఖముందనుకుంటారు — కొందరు జీవితాన్ని కళారంగానీకే
 అంకితంచేస్తూ ఒక్కపూట తిడి దొరుకకున్నా అందులోనే ఆనందాన్న
 నుభవిస్తారు — కొందరు పరిశోధనలకే అంకితమై బ్రతుకుతారు — కొందరు
 తాము క్రొవ్వాత్తిలా కరిగిపోతున్నా కటుంబం, బాగోగులను చూడ
 టంలోనే సుఖముందని భావిస్తారు — ఇలా ఒక్కొక్కరు ఒక్కోపెధంగా
 సుఖాన్ని చూస్తారు ....

దీని కుదాహరణంగా నీకో చిన్నకథ చెబుతాను —

సాయం సమయం — చల్లని వెన్నెల — ఇద్దర మెరికన్లు సముద్రంలో
 పడవలో తిరుగుతూ చేపలవేట సాగిస్తున్నారు — తమ పనిలో నిమగ్నులై

చేపలు పడుతున్నారు — బయట చల్లని వెన్నెలున్నా చెమటలు కక్కుతున్నార — వారి ప్రక్కనే మరో పడవలో ఇద్దరు ఇటాలియన్లున్నారు — వారు పడవలో హాయిగా పడుకొని పిందార బోసెట్టున్న వెన్నెల్లో పరవశం చెందుతూ చంద్రున్ని చూస్తున్నారు. ఇటాలియన్ల మ చూచిన అమెరికన్లు తమ పడవను వాళ్ళ పడవ నుండి త దగ్గరకు తెచ్చారు....

“మీరు నమయాన్ని వృధా చేస్తున్నారు —!” అన్నాడు ఇంగ్లీషులో అమెరికన్ —

ఆ మాటలకు ఇటాలియన్లు నవ్వారు....

“మీరేం చేస్తున్నారు? అని ప్రశ్నించాడింగ్లీషులోనే ఇటాలియన్ —

“చేపలు పడుతున్నాం —”

“ఈ చేపల నేంచేస్తారు —?”

“అమ్మతాం ”

“అమ్మతే ఏమొస్తుంది...?” “డబ్బు”

ఆ డబ్బుతో ఏంజేస్తారు...?”

“ఎంజాయ్” అన్నారు అమెరికన్లు...

“అంటే....? మీరెంజాయ్ చేయాలంటే నముద్రంలోకి రావాలి — చేపలు పట్టాల — వాట్ని ఆమ్మాలి — వచ్చిన డబ్బుతో సుఖం కొనుక్కోవాలి... ఇట్ ఈజ్ ఏ లాంగ్ ప్రాసెస్ — మమ్మల్ని చూడండి — మేమూ ఎంజాయ్ మెంటును మేము చల్లని వెన్నెల్లో పడుకొని చంద్రున్ని, నీలాకా శాన్ని చూస్తూ, పిల్లతెమ్మరల చల్లదనాన్నను భవిస్తూ పొందుతున్నాం —” అని నవ్వారు ఇటాలియన్లు...

ఆ మాటలకు విస్తుపోయారు అమెరికన్లు —

కథ చెప్పడం ఆపాడు భేతాశుడు....

ఈ కథ చెప్పడంలో ఉద్దేశ్యమేంటి! ఇటాలియన్ల మాటల్లోని అంతర్దామేంటి...? ఇటాలియన్లు చెప్పినట్లుచేస్తే సరిపోతుందా...?

ఈ ప్రశ్నలకు జవాబులు తెలిసీ చెప్పకపోయావో ఏంచేస్తానో చెప్పను... చేసి చూపెడతాను... అని మౌనం వహించాడు భేతాళుడు....

“ఉన్న వసతులను పయోగించుకొని సుఖపడటం నేర్చుకోవాలని ఈ కథ చెబుతుంది— ఇది మంచి ఉద్దేశ్యమే... కాని, మేడలు, మిద్దలు కాకు కనీసావసరాలైనా తీరకుంటే ఎలా సుఖపడేది—? అక్కడికి ఉన్న పరిస్థితులను సుఖమయంగా మార్చుకునే ప్రయత్నంచేస్తూనే వున్నాను—

అమెరికన్ల ఉద్దేశ్యంలో సుఖం డబ్బుతో వచ్చేదయితే ఇటాలియన్ల ఉద్దేశ్యంలో అది డబ్బుతో మాత్రమేరాదని రకరకాలుగా వుంటుందని.

ఇటాలియన్లు చెప్పింది మరీ మెటీరియలిస్టిక్ గా ఉండొద్దని చెప్పడం వరకైతే బాగానేవుంది కాని ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని చూస్తూనే కాలం గడపడం ఎలా సాధ్యం? కడుపులో పేగులు గోలచేస్తూనే కళ్ళకు ప్రకృతి సౌందర్యం కనబడదు — చీకటొస్తుంది—’

యాదగిరికి మౌనభంగం కాగానే శవంతో సహా మాయమై మళ్ళీ చెట్టెక్కాడు భేతాళుడు

[“ఈ పక్షంలో” పక్షపత్రిక అక్టోబర్ 1986]

